

наслідок, володіння українською мовою здебільшого є штучним, воно не поєднується з історією, культурним і традиціями нації.

Панас Мирний сказав: "Найбільше і найдорожче добро кожного народу - це його мова, ота жива схованка людського духу, його багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя, і свої сподіванки, розум, досвід, почування".

Отже, в мовній галузі існують ті ж самі хвороби, що і в нашому суспільстві взагалі. Зневага до української мови як одного з основних чинників забезпечення суверенітету країни, до проблем її становлення може призвести до того, що Україна врешті-решт піде не шляхом інтеграції до світового інформаційного простору, а сприятиме її експансії разом з іншими країнами.

В свою чергу, розвиток гуманітарної сфери створює об'єктивні умови для єднання нації і впливає як на зниження конфліктного потенціалу в самому суспільстві, так і загрозу вербального впливу ззовні. Розвиток української мови не може бути механістичним перенесенням її лексики та граматики, він здійснюється через розвиток всієї гуманітарної сфери суспільства. Комерціалізація засобів масової інформації, освіти, мистецтва набуває реальної загрози фактичного відриву цілих верств населення від вищої освіти та культурних цінностей. Матеріальний достаток і високий рівень споживання не вирішують проблеми гуманітарної кризи суспільства, тобто кризи цінностей, суспільних ідеалів, мотивацій поведінки і структур спілкування.

КАТЕГОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО ФЕМІНІЗМУ

Викладач Туманова Ю.В., студ., Шевченко Я., ПТК СумДУ

Фемінізм у нас нині не в моді, і не так уже багато українок беруть на себе сміливість назватися феміністками. Одним уже встигли нав'язати, що феміністки — це «агресивні чоловіконенависниці». У інших причини простіші. Однак український фемінізм існує — приблизно так само і на тих же засадах, що й український середній клас. Більше того, як показує історія західної демократії, фемінізм є «природною» ідеологією саме середнього класу

Нові амазонки

Ці особи саме і представляють жіночу частину нашого середнього класу у всій її красі. Серед них є жінки різного віку і життєвих шляхів. Усіх їх об'єднує впевненість у тому, що вони досить сильні, щоб

багато чого домогтися в житті і перенести силу-силенну труднощів. Вони зайняті досягненням власного фінансового достатку і, як наслідок, незалежності від чоловіків

«Платити за себе люблю сама — хочу почуватися нікому й нічим не зобов'язаною», — ось типове ставлення «нової амазонки» до проявів галантності й традиційного залицяння. Водночас, на відміну від своїх античних попередниць, «наші» здебільшого аж ніяк не цураються чоловіків і прагнуть реалізувати себе також у сімейному житті. Проте їхня незалежність і успішність не означає, що їм не потрібні чоловічі турбота, підтримка та розуміння

Особливо болісно вони ставляться до несправедливості розподілу домашньої праці, лівова частка якої традиційно дістається жінці. Обурює той факт, що, відпрацювавши однакову кількість годин на роботі, жінка потім ще несе вахту на кухні в той час, як її чоловік вважає це заняття негідним для себе. У результаті у «нових амазонах» часто виробляється впевненість у тому, що «справжніх чоловіків зараз можна на пальцях перелічити»

Шукачки жіночого світу або «культурні феміністки»

Ця категорія схильна сприймати світ із естетичної, культурної позиції і прагне виробити власний стиль життя, створити особливий, жіночий світ. За словами однієї з них, «світ, у якому ми зараз живемо, — чоловічий. У ньому немає нічого з того, чого ми, жінки, посправжньому потребуємо...»

Шукачки жіночого світу погоджуються з установками традиційної культури, котрі поділяють світ на чоловічу та жіночу складові. Проте, якщо патріархальний підхід визначає чоловічий початок як творчу силу, а жіночому відводить другорядну роль, то «культурні феміністки» ставлять на перше місце саме жінку. Надії на зміну суспільства на краще вони пов'язують із заміною агресивних чоловічих цінностей на мирні й животворящі жіночі. Нерідко такий шлях призводить їх до винаходу особливої жіночої релігії, у котрій центральне місце посідає якась нова або забута «стара» богиня

Професійні феміністки

Наприкінці 60-х років у Європі та США в рамках ряду гуманітарних наук (соціальна психологія, соціологія, етнологія...) став бурхливо розвиватися новий напрям наукової думки, котрий отримав назву «жіночі дослідження». У 90-х роках минулого століття дослідницькі центри такого типу з'явилися й у нашій країні, насамперед при університетах у Харкові, Києві... В них вивчають і розробляють філософію та теорію фемінізму, розширюючи тим самим перспективу для вивчення й розуміння природи людини. Крім того, в

Україні існує кілька сотень жіночих організацій найрізноманітніших напрямів, кожен із яких відбиває специфічні жіночі проблеми в суспільстві. Це і робота зі збільшення числа жінок у політичних структурах, і просвітницькі програми, і надання жінкам юридичної допомоги та консультацій, і організація кризових центрів і притулків жертвам насильства...

Погано те, що, як правило, ці жіночі організації нечисленні і не мають серйозної підтримки з боку місцевої влади та бізнесу. У результаті їм доводиться існувати за рахунок закордонних грантів

Радикальні феміністки

Радикальний фемінізм — це найяскравіша й найскандальніша феміністська течія, вона представлена теоретичними роботами західних авторів. Головна її ідея полягає в тому, що дискримінація жінок випливає з соціального устрою, в якому домінують чоловіки. Будь-яку особисту поразку чи приниження жінки вони розглядають як політичний акт, що доводить порочність і шкідливість патріархальної системи влади. Звідси випливає головне завдання радикальних феміністок — докорінна зміна суспільних відносин на користь жінок

Гарною новиною є той факт, що радикальні феміністки — «наші кадри»: в Україні їх не видно й не чути

Однак без згадування про них розповідь про сучасний фемінізм була б неповною, а головне, не було б зрозуміло, звідки беруться уявлення про те, що всі феміністки «ненавидять чоловіків, войовничі й агресивні»

Ліберальні феміністки

Центром ідеології ліберального фемінізму є забезпечення рівних прав і свобод для жінок і чоловіків. І в цьому немає ніякої спроби зробити чоловіків і жінок однаковою чи порушити закони природи. Для ліберальних феміністок визначальними є індивідуальні характеристики особистості, а не приналежність до статі. Вони підтримують право вибору самої жінки, народжувати їй дитину чи робити аборт. Вони виступають за рівні можливості для жінок і чоловіків в освіті й у системі зайнятості. Вони вважають, що жінка може займатися будь-яким видом діяльності, для якої в неї вистачає кваліфікації

Саме ліберальний фемінізм є головною течією фемінізму й основою жіночого руху. Можна сказати, що це і є «правильний фемінізм». Суть ліберального фемінізму полягає не в боротьбі з чоловіками, а у відстоюванні прав усіх людей, у тому числі й чоловіків

Феміністи-чоловіки

Хоч як дивно, в нашій країні вони теж є, хоча б тому, що у багатьох професійних феміністок є чоловіки, котрі підтримують своїх дружин, поділяють їхні погляди, а то й беруть участь у їхній діяльності. Цікаво, що феміністські ідеї нерідко знаходять відгук в умах чоловіків, коли вони починають замислюватися про долю своїх дочок

Взагалі кажучи, ліберальний, а отже «справжній» фемінізм несе велике полегшення саме чоловікам. Хоча чомусь у нашому суспільстві всякі розмови про чоловічий фемінізм негайно виходять на сакраментальне запитання: «а хто платитиме в ресторані?» До речі, відповідь на нього дуже проста: хто запросив, той і платить

Феміністський підхід до сфери приватних міжособистісних стосунків можна сформулювати в короткій фразі: «Аби всі були задоволені». Фемінізм виступає винятково проти нав'язування «старорежимних» стереотипів усім парам, незалежно від балансу характерів членів подружжя. Зокрема, фемінізм підтримує право чоловіка бути домашнім хазяїном і «домашнім татом» — якщо йому так хочеться і для сім'ї це зручно

ВПЛИВ ІНТЕРНЕТУ НА СВІДОМІСТЬ ЛЮДИНИ

Викл. Глибченко В. Г., ПТКІСумДУ

Лікарів, учених, та і простих користувачів проблема глобальної інтернетизації турбує вже не перший рік. З одного боку, це чудово: збільшується доступ до інформації. З іншої – в наявності негативні наслідки: завдяки інтернету людина все більше стає схожа на робота.

Медики розвинених країн вже б'ють на сполох. Люди все більше часу проводять за комп'ютером, віддаючи перевагу віртуальному світу над реальним, у пресі раз по раз з'являються повідомлення про «смерть за монітором». Західні психіатри навіть придумали спеціальний термін «інтернет-залежність», проте більшість українських психологів про це небезпечне захворювання і не чули.

Дехто виправдовує "зависання" у Інтернеті самотністю, начебто спілкування у чатах та на сайтах знайомств позбавить від самоти. Але насправді – це сурогат спілкування. Що більше адресатів у користувача, то менше справжніх друзів. Це і є шлях до самоти.

Обговорення проблеми почалося порівняно недавно, його започаткувала у 1994 році американський психолог Кімберлі Янг.